

ኤርትራ የኢትዮጵያ ቅኝ ግዛት?

ክፍል ሁለት

በክፍል አንድ እንደ ተገለጸው፣ እውነተኛ ሰላም ተፈጥሮ በኢትዮጵያና በኤርትራ ሕዝብ መካከል ፕሮፌሰሩ በሚሉት ኮንፈረራሶቹን ሆነ በሌላም መንገድ ዕርቅ ሊመጣ ከሆነ፣ ዕርቁ በሐሰትና እውነቱን በማድበስበስ ሳይሆን ሓቁን አፍረጥርጦ በማውጣት ሊመሰረት ይገባል።

“የተኛ አንበሳ” የተባለው ታጋይ ግን ብቻውን ለዓስራዎስት ዓመት ኤርትራን ነፃ ሊያወጣ ሲዋጋ፣ እርስ በራሱ፣ እስላም፣ ክርስትያን፣ ጀብሃ፣ መንካዕ፣ ...ወዘተ እያለ ሲከፋፈልና ሲፋጅ እንጂ አንዲት ጋት መሬትም ነፃ እንዳላወጣ፣ የወያኔ ሓይል ተነስቶ እስኪተባበረው ድረስም ብቻውን ምንም ሕብረት ሆነ “አንበሳ” የሚያሰኝ የጀብዱ ተግባር እንዳልሠራ፣ ምንም ብርታትም እንዳልነበረው ሓቀኛ ታሪኩ ይህ ነው። አወናባጆች የሚያወሩት ሌላ!

የኤርትራ ጦር አንበሳ እንዳልሆነና የመጨረሻ ደካማነቱም የታየው በባድመ ጦርነት ጊዜ ነው። ለበርካታ ዓመታት በጠረፉ ድማሚትና ፈንጂ ሲቀብር፣ ልዩ-ልዩ የጦር ዝግጅቶችና የጦር ስልቶችም ሲያቀነባብር የቆየው፣ ጦርነቱ ሲከፈት ግማሽ ቀንም እንኳን ሳይዋጋ ብትንትኑ ወጥቶ ሲያፈገፍግ፣ ወደ ተሰነይና እስከ ናቅፋም ሲሸሸና ሲበረግግ ታይቷል።

ቴዎድሮስ ቃለመጠይቁን ሲደመድም ኤርትራ ብቻዋን ቆማ ለመኖር ትችላለች ወይ ብሎ ለጠየቀው፣ “አዎን፣ የባሕር ሃብት፣ የማዕድን ሃብት፣ ንቁና ታታሪ ሕዝብ ያላት ሃገር ነችና ኤርትራ ራሷን ችላ ለመኖር ትችላለች...” አሉ ፕሮፌሰር በረክት። ይህም አባባል ምንም አይደለም። ለምን? የባሰም ሰምተናላ። ያኔ ከብዙ ኤርትራውያን ተደጋግሞ ሲነገር የነበረው፣ “ኢትዮጵያ ካለ ኤርትራና ካለ ኤርትራውያን መኖር አትችልም። የባሕር በር አጥታ መተንፈሻና፣ መፈናፈኛም አይኖራትም። እኛ ከሌለን መኪኖቹን ማን ይነዳቸዋል፣ ማንስ ይጠግናቸዋል? የቤት ሕንፃ ሥራስ? ግንብ መገንባት፣ ስሚንቶ መለጠፍ፣ ቀለም መቀባት፣ ...ወዘተ፣ ካለ እኛ ማን ይችላል?” እየተባለ የሚነገር ትዕቢት በሽ-በሽ ነበር።

ትዕቢት ግን ውድቀትን ትቀድማለች። ዓጋሜ እያሉ በንቀት በሚጠሩት ሕዝብ ላይ ዛሬ በዓስርት ሳይሆን በምዕት ሺሕ የሚቆጠሩ ኤርትራውያን በትግራይ መሬት ከስድስት ባላነሱ የስደተኛ መጠለያ ጣብያዎች ይገኛሉ። በአዲስ አበባና በሌሎችም የኢትዮጵያ ብሔሮች ተበታትነው የሚገኙ ኤርትራውያን ስደተኞች ቁጥርም ብዙ አማኝት ሸሕ ነው። በኢትዮጵያ ቸርነትም በዩኒቨርሲቲ ነፃ ትምህርት የሚማሩ አሉ። በኢትዮጵያ ያሉት እማ ዕድለኞቹ ናቸው። ‘ከድጡ ወደ ማጡ፣ ከመጥበሻው ወደ እሳቱ’ እዲሉ፣ ወደ ኤውሮጳ ለመሻገር ሲጓዙ ባለፉት ጥቂት ዓመታት ከሺሕ በላይ ኤርትራውያን በሜዲተራንያን ባሕር ሰምጠው የሞቱ፣ በሲናይ ምድረ-በዳ የተጠለፉ፣ ከላሊታቸውና የዓይናቸውን ብሌን ለመሸጥ የተገደሉ፣ ታስረው ከቤተሰብ ብዙ ሸሕ ብር ማስለቀቂያ የተከፈሉ፣ ስንቱ ተቆጥሮ ያልቃል? ዛሬም ቢሆን በሊብያና በሌሎችም የአፍሪካ አገሮች በብዙ መከራ የሚገኙ ኤርትራውያን ስደተኞች በትክክል ቁጥራቸው ባይታወቅም፣ በሚልዮንና ከዚያም በላይ ነው ተብሎ ይገመታል። ምስኪኑ ሕዝብን ያወናበዱት ምሁራንና ፕሮፌሰሩ ግን ምንም አልተነኩም።

እኛ ከሌለን ኢትዮጵያ ምንም ለመንቀሳቀስ አትችልም ያሏት ሃገር ግን የኤርትራን የባሕር ጠረፍ ብታጣ ሌሎች የባሕር ጠረፎችን በመጠቀም፣ ከቀን ወደቀን እያደገች ወደ ፊት በኢኮኖሚ ስትገፋና ስትበለጽግ ትገኛለች። ስለዚህ ሓቅ ግን ፕሮፌሰሩ ምንም ያነሱት ነገር የለም። እንዲሁ በደፈና አድበስብሰው፣ “አንድ ሕዝብ ነን፣ በኮንፌረራሶቹን ልንታረቅ ይገባል...” ማለት ባዶ ነገር እንጂ ወደፊት የሚገፋ ነጥብ አላስቀመጡም። ሓቅን ሳይዙ፣

የሠሩትን ጥፋት ሳያምኑ፤ ይቅርታ ሳይጠይቁ እንዲሁ በማድበስበስ ወደፊት ሊኬድ አይቻልም። ታዲያ መፍትሔው ምንድነው? መፍትሔው ሰሚ እና ተቀባይ ቢያገኝ በቃለ-ወንጌል ተጽፎ ይገኛል። ይህንንም አጠር አድርገን ከዚህ በታች እናቀርባለን።

አንድ አባት ሁለት ልጆች ነበሩት፤ ከልጆቻቸውም ታናሽ የው አባቱን፤ “የሚገባኝን ድርሻየን ስጠኝና አሰናብተኝ፤ ልሂድ!” ይለዋል። አባቱም በዚህ ደስ አላለውም፤ ግን ልጁ የግድ ብሎ በማስጨነቁ፤ አባት የው እያዘነ፤ ድርሻውን ሰጥቶ ያሰናብተዋል። ልጁም ያችን ያገኛትን ሃብት ይዞ ሩቅ አገር ሄደ፤ በቅሌት በአጭር ጊዜ ውስጥ ገንዘቡን በታትኖ በከባድ ችግር ላይ ይወድቃል። በመጨረሻም የሐሳማ፤ ወይም የእርያ ጠባቂ ለመሆን በአሽከርነት ለጌታ ተቀጥሮ ይገባል። ታሪኩ እንደሚለውም፤ እርያዎቹ ከሚበሉት ሐሸር-መሸር እንኳን ሊበላ በጭራሽ አልተፈቀደለትም። ከዚያም ወደ ልቦናው ተመልሶ በመጸጸት፤ “በአባቴ ቤት በልተው የሚጠግቡ፤ የሚተርፋቸውም አገልጋዮች ብዙዎች ናቸው። እኔ ግን ከዚህ በረሃብ ልሞት ነው። ልነሳና ልሂድ፤ አባቴንም፤ ‘በፊትህና በሰማይም በደልኩ፤ ይቅር በለኝ፤ ከዛሬስ ወድያ ልጅህ ልባል አይገባኝም፤ ከባሮችህ እንደ አንዱ ቁጠረኝ’ ልበለው...” ብሎ ወደ አባቴ መመለሱና ይቅርታ አግኝቶ መታረቁ ታሪኩ ይዘረዝራል።*

እንግዲያውስ የኤርትራም ጉዳይ የዚህ ዓይነት መልክ ያለው ነው። የእናት ኢትዮጵያን እንጀራ ረግጠው የሄዱ፤ ለዓረቦችም መሣሪያ ሆነው በሃገራችን ላይ ከባድ ውድቀትን ያስከተሉ ሁሉ፤ ዛሬ ሐቁን ሳያወጡና ሳያፍረጠርጡ፤ ጥፋታቸውንም ሳያምኑና ይቅርታ ሳይለምኑ፤ እንዲሁ፤ ‘በኮንፌዴራሽን ብንታረቅ...’ የሚባል ቅገጥ ቦታ አይኖረውም።

ስለዚህ ለፕሮፌሰሩ የማስተላለፊው መልእክት ካለ ይህን የመጽሐፍ ቅዱስን ታሪክ ልብ ብለው በማስተዋል፤ እርሳቸውና ሌሎችም ኤርትራውያን እንታረቅ ከማለታቸው በፊት የሠሩትን ጥፋት በማመንና ከኢትዮጵያ ሕዝብ ይቅርታን በመጠየ መጀመር እንዳለባቸው እንዲያውቁ ነው። ሃይ ኃይለስላሴም ፌዴራሽኑን ማፍረሳቸው ተሳስተው ይሆናል፤ ይሁንና ፌዴራሽኑ መፍረሱ ኤርትራውያን እንደሌላው ኢትዮጵያዊ እኩል መብት አግኝተው በሁሉ ቦታና ክፍል፤ በሙሉ የኢትዮጵያ መሬት በነፃነት እንዲንቀሳቀሱ፤ እንደፕሮፌሰር በረከት የመሳሰሉትም ምሁራን እስከ ንጉሠ ነገሥቱ እንደራሴነት፤ እስከ ምኒስተርነት፤ ጀነራልነት መዓረግ እንዲሾሙ ለማድረግ እንጂ ለክፋት፤ ወይም ኤርትራን ቅኝ ግዥ፤ የኤርትራንም ሕዝብ ባርያ አድርጎ ለመግዛት እንዳልነበረ ታሪክ የሚመሰክረው ሐቅ ነው።

ለዚህም ማስረጃ ከተፈለገ፤ ከፕሮፌሰሩ ሕይወት የበለጠ ምን ማስረጃ ይገኛል? ኢትዮጵያ አስተምራ፤ አሳድጋ፤ ለተለያዩ ከፍተኛ ስልጣኖችም አብቅታቸዋለች። የኤርትራ ፌዴራሽን መፍረስም ለዚህ ነበር። ፕሮፌሰሩ ግን ይህንን ሐቅ ከልብ ያስተዋሉት አይመስልም። ቅኝ ተገዥ ነበርኩ፤ ለኤርትራ ነፃነትም ታግያለሁ እያሉ ነው። ቀጥሎም ኤርትራ ነፃ ልትወጣ በተደረገው ምርጫ ከባርነትና ከነፃነት ምረጡ ሲባል፤ ‘ነፃነት ይሻለኛል’ ብለው ከመረጡት ኤርትራውያን አንዱ ናቸው። ስለዚህስ ምን መልስ ይኖራቸው ይሆን? ሐሰቱን አጋልጠው፤ “ኤርትራውያን የኢትዮጵያ ቅኝ ግዛትም ሆነ ባርያም አልነበርንም። የተባለው ሁሉ ሐሰት ነው፤ ተሳስተናል፤ አጥፍተናል!” የሚል የማያወላውልና ሐቅኛ መልእክት ለአዲሱ ትውልድ የሚያስተላልፉለት መች ይሆን? መልሱን ከፕሮፌሰሩ እንጠብቃለን።

ገ/አ. ጎርፉ።

*ወንጌል ሉቃስ 15: 11 - 32 ተመልከት